

Sygn. akt IV P 77/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 września 2018r.

Sąd Rejonowy w Tomaszowie Maz. IV Wydział Pracy w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Jolanta Jaros- Skwarczyńska

Protokolant stażysta Magdalena Dębowska	
---	--

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2018r. w Tomaszowie Mazowieckim

na rozprawie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko K. B. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w T.

o diety i ryczałty za noclegi z tytułu podróży służbowej, ekwiwalent za urlop, odszkodowanie

1/. zasądza od pozwanego K. B. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w T. na rzecz powoda M. W.:

- kwotę 2.159,88 (dwa tysiące sto pięćdziesiąt dziewięć złotych 88/100) tytułem diet oraz ryczałtu za noclegi wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2016r. do dnia zapłaty;

- kwotę 384,64 (trzysta osiemdziesiąt cztery złotych 64/100) tytułem ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2016r. do dnia zapłaty;

2/. oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3/. umarza postępowania w zakresie kwoty 5.000,00 (pięć tysięcy złotych 00/100) tytułem odszkodowania;

4/. przyznaje ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. na rzecz adw. B. B. kwotę 1.200,00 (jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) powiększoną o należny 23% podatek VAT w kwocie 276,00 (dwieście siedemdziesiąt sześć złotych 00/100) tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną powodowi M. W. z urzędu;

5/. nie obciąża powoda M. W. kosztami zastępstwa prawnego na rzecz strony pozwanej;

6/. nakazuje pobrać od pozwanego K. B. (1) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w T. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. kwotę 137,00 (sto trzydzieści siedem złotych 00/100) tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej oraz kwotę 336,00 (trzysta trzydzieści sześć złotych 00/100) tytułem zwrotu wydatków od uwzględnionej części powództwa;

7/. przejmuje na rachunek Skarbu Państwa pozostałe nieuiszczone koszty sądowe;

8/. nadaje wyrokowi w punkcie 1 (pierwszym) rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie jednomiesięcznego wynagrodzenia za pracę;

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 31 października 2016r., sprecyzowanym w dniu 04.11.2016r., a skierowanym przeciwko pozwanemu K. B. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w T., powód M. W. wnosił o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz:

- kwoty 2.159,82 zł tytułem diet zagranicznych i kwoty 195 zł tytułem diet krajowych w związku z podróżą służbową do Hiszpanii w dniach 29.03.2016r.-08.04.2016r. wraz z ustawowymi odsetkami;
- kwoty 2.286,90 zł tytułem diet zagranicznych i kwoty 111,40 zł tytułem diet krajowych w związku z podróżą służbową do Grecji w dniach 17.04.2016r.-26.04.2016r. wraz z ustawowymi odsetkami;
- kwoty 5.000,00 zł tytułem odszkodowania za poniesione straty i spadek standardu życia;
- ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w wymiarze 4 dni oraz o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2017r., wydanym przez Sąd Rejonowy w B. IV Wydział Pracy w sprawie sygn.akt IV P (...) przedmiotowa sprawa została przekazana do rozpoznania wg właściwości do tut. Sądu jako właściwego miejscowo i rzeczowo.

Postanowieniem z dnia 12 grudnia 2017r., Sąd ustanowił dla powoda M. W. pełnomocnika z urzędu w osobie adwokata.

Na rozprawie w dniu 26 lutego 2018r., pełnomocnik powoda z urzędu popierając w całości wniesione powództwo wnosił o obciążenie pozwanego kosztami procesu jak i kosztami zastępstwa prawnego wskazując, iż koszty te nie zostały dotychczas uiszczone ani w całości ani w części.

Pełnomocnik pozwanego nie uznał powództwa i wnosił o jego oddalenie podnosząc, iż powód nie rozliczył się z pozwanym z pobranej zaliczki w kwocie 700 €.

Na rozprawie w dniu 25.04.2018r., pełnomocnik powoda cofnął wniesione powództwo w zakresie dotyczącym dochodzonego odszkodowania w kwocie 5.000,00 zł.

Na rozprawie w dniu 26 maja 2018r., pełnomocnik pozwanego po konsultacji ze swoim mocodawcą oświadczył, iż wyraża zgodę na dokonane cofnięcie pozwu w zakresie dochodzonego odszkodowania w kwocie 5.000,00 zł oświadczając dodatkowo, iż pozwany nie widzi możliwości zawarcia ugody w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

Powód M. W. był zatrudniony u pozwanego pracodawcy K. B. (2) prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą (...) z siedzibą w T. w okresie od 29.03.2016 r. do 30.04.2016 r. na podstawie umowy o pracę z dnia 29 marca 2016r., na czas określony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku kierowcy samochodu ciężarowego powyżej 3,5 tony, z wynagrodzeniem w stawce miesięcznej 1850 zł brutto.

Zgodnie z treścią § 8 zawartej umowy o pracę, wysokość diet na terytorium RP strony ustaliły w wysokości 30 PLN oraz 45 PLN za nocleg, a wysokość diet poza terytorium RP oraz ryczałt za nocleg strony ustaliły w wysokości 45 € za dobę.

W informacji o warunkach zatrudnienia i uprawnieniach pracowniczych, zawarto również informację, iż długość okresu rozliczeniowego czasu pracy wynosi 3 miesiące, a wysokość „diety w kraju wynosi 30 zł i ryczałtu za nocleg w kwocie 45 zł”, a w przypadku podróży zagranicznej poza granicami kraju „dieta +ryczałt wynoszą 45 € ”.

Stosunek pracy powoda ustał w wyniku rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę bez wypowiedzenia w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę we wskazanym trybie pracodawca wskazał porzucenie pojazdu samochodowego, zawłaszczenie dokumentów przewozowych, niestosowanie się do poleceń dyspozytora, samowolną dyspozycję pojazdem.

dowód: umowa o pracę z dnia 29.03.2016r., – akta osobowe powoda;

świadczenie pracy z dnia 09.05.2016r. – k.35;

oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z dnia 26.04.2016r., -k.33;

Zgodnie z obowiązującym u pozwanego Regulaminem Wynagradzania z dnia 01.11.2015r. pracownikom odbywającym podróże służbowe poza granicami kraju przysługują diety i ryczałty w wysokości określonej w jego treści. W § 20 Regulaminu ustalono, iż pracownikom wypłacane są należności z tytułu podróży służbowych w oparciu o „rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej”.

Wysokość diet i ryczałtów określona Regulaminem Wynagradzania przewiduje stosowanie stawek odmiennych niż wynikające z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. poz. 167). W szczególności ustalono, iż w przypadku podróży służbowej do Hiszpanii dieta wynosi 30 euro, zaś ryczałt za nocleg określono w wysokości 40 euro, natomiast w przypadku podróży służbowej do Grecji dieta wynosi 30 euro, zaś ryczałt za nocleg przysługuje w wysokości 35 euro.

W Regulaminie Wynagradzania określono także, iż wypłata wynagrodzenia powinna nastąpić do 10 dnia miesiąca następującego po miesiącu, za który wynagrodzenie przysługuje.

dowód: protokół kontroli PIP z dnia 17.08.2016r. k.7-10 akt sprawy II W (...);

Powód M. W. w trakcie zagranicznej podróży spędzał noclegi w odpowiednio wyposażonej kabinie samochodu i nie przedstawił pracodawcy żadnych rachunków za noclegi.

okoliczność bezsporna;

W okresie zatrudnienia u pozwanego pracodawcy, powód M. W. odbył dwie podróże służbowe w rozumieniu art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (Dz. U. z 2012 r. poz. 1155 ze zmianami z 2013 r. poz. 567), a mianowicie w dniach 29.03.2016 r. - 08.04.2016 r. odbył podróż służbową, w której krajem docelowym była Hiszpania oraz w dniach 17.04.2016 r. - 26.04.2016 r., w której krajem docelowym była Grecja.

dowód: zeznania powoda M. W. – protokół rozprawy audio video z dnia 28 maja 2018r. 00:44:50-00:56:33 k.128 – k.128 verte oraz protokół rozprawy audio video z dnia 28 lutego 2018r. 00:10:01-00:24:33 k. 74 verte- k.75;

zeznania pozwanego K. B. (2) - protokół rozprawy audio video z dnia 28 maja 2018r. 01:02:49-01:17:54 k.128 verte oraz protokół rozprawy audio video z dnia 28 lutego 2018r. 00:25:47-00:48:06 k. 75 i k.75 verte;

Z tytułu rozliczenia kosztów podróży służbowej w okresie od 29.03.2016 r. do 08.04.2016 r., w której krajem docelowym była Hiszpania powodowi M. W. przysługiwały należności:

- w kwocie 195,00 złotych tytułem diet krajowych i ryczałtów za noclegi;

- w kwocie 490 € tj. 2354,82 PLN tytułem diet zagranicznych i ryczałtów za noclegi, przy przyjęciu średniego kursu euro na dzień 29.04.2016r. w kwocie 4,407,80 złotych.

dowód: rozliczenie delegacji krajowej z dnia 30.04.2016r. k.33 akt sprawy tut. Sądu o sygn. II W (...);

rozliczenie delegacji zagranicznej z dnia 30.04.2016r. – k. 34 akt sprawy tut. Sądu o sygn. II W (...);

Powyższe należności, wynikające z rozliczenia delegacji w/w podróży służbowej nie zostały wypłacone powodowi M. W..

W okresie od dnia 17.04.2016 r. - 26.04.2016 r., powód M. W. odbył kolejną podróż służbową, w której krajem docelowym była Grecja. Przed wyjazdem otrzymał od pozwanego pracodawcy zaliczkę w kwocie 700 €.

Po zakończeniu w/w podróży służbowej, pozwany pracodawca nie rozliczył wypłaconej zaliczki jak i też nie dokonał obliczenia i wypłacenia należności przysługujących powodowi M. W. z tytułu diet i ryczałtów za noclegi, pomimo posiadania danych z tachografu cyfrowego oraz ewidencji czasu pracy, wygenerowanej z programu T..

dowód: zeznania powoda M. W. – protokół rozprawy audio video z dnia 28 maja 2018r. 00:44:50-00:56:33 k.128 – k.128 verte oraz protokół rozprawy audio video z dnia 28 lutego 2018r. 00:10:01-00:24:33 k. 74 verte- k.75;

zeznania pozwanego K. B. (2) - protokół rozprawy audio video z dnia 28 maja 2018r. 01:02:49-01:17:54 k.128 verte oraz protokół rozprawy audio video z dnia 28 lutego 2018r. 00:25:47-00:48:06 k. 75 i k.75 verte;

protokół kontroli PIP z dnia 17.08.2016r. k.7-10 akt sprawy II W (...);

dowód wypłaty kwoty 700 € -k.35 akt sprawy II W (...);

W okresie zatrudnienia u pozwanego pracodawcy, powód M. W. był uprawniony do otrzymania wynagrodzenia za przepracowaną część miesiąca marca 2016 r. w kwocie 241,30 zł (208,22 zł netto) oraz wynagrodzenia za miesiąc kwiecień 2016 r. w kwocie 1850,00 zł (1360,69 zł netto).

Wynagrodzenie za kwiecień 2016 r. zostało powodowi M. W. wypłacone przelewem w dniu 13.06.2016 r., natomiast wynagrodzenie za przepracowaną część miesiąca marca 2016 r. wraz dodatkiem za pracę w porze nocnej oraz wynagrodzeniem za pracę w godzinach nadliczbowych) zostało również wypłacone przelewem, dokonany w dniu 23.06.2016 r.

dowód: kserokopia wyciągu z rachunku bankowego z dnia 30.06.2016r. –k. 21 akt sprawy II W (...);

kserokopia przelewu bankowego z dnia 23.06.2016r. na kwotę 348,22 zł –k. 22 akt sprawy II W (...);

W okresie zatrudnienia u pozwanego pracodawcy, powód M. W. nabył prawo do 4 dni urlopu wypoczynkowego, za który nie otrzymał należnego ekwiwalentu pieniężnego w kwocie 384,64 złotych.

dowód: zeznania powoda M. W. – protokół rozprawy audio video z dnia 28 maja 2018r. 00:44:50-00:56:33 k.128 – k.128 verte oraz protokół rozprawy audio video z dnia 28 lutego 2018r. 00:10:01-00:24:33 k. 74 verte- k.75;

zeznania pozwanego K. B. (2) - protokół rozprawy audio video z dnia 28 maja 2018r. 01:02:49-01:17:54 k.128 verte oraz protokół rozprawy audio video z dnia 28 lutego 2018r. 00:25:47-00:48:06 k. 75 i k.75 verte;

protokół kontroli PIP z dnia 17.08.2016r. k.7-10 akt sprawy tut. Sądu o sygn. II W(...);

pismo pozwanego z dnia 24.08.2018r. dotyczące wysokości ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy k.144;

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie dokumentacji pracowniczej złożonej do akt sprawy, protokołu kontroli PIP, zeznań stron M. W. i K. B. (2) w zakresie dotyczącym ustaleń warunków pracy i płacy, które to dowody sąd uznał za w pełni wiarygodne, rzetelne i logiczne, albowiem tworzą one spójną całość i są rzeczowo uzasadnione.

Odnosnie zgłoszonego przez pełnomocnika pozwanego, na rozprawie w dniu 28 maja 2018r., wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków W. G. i K. Ś., Sąd mając na uwadze treść art. 207 § 6 k.p.c. oddalił zgłoszony wniosek jako spóźniony.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na częściowe uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie bezsporne było to, iż powód M. W. w okresie zatrudnienia i w trakcie podróży służbowych spędzał noclegi w kabinie pojazdu i że nie przedłożył pozwanemu pracodawcy rachunków za nocleg oraz nie wykazał też żadnymi innymi wnioskami dowodowymi, iż poniósł koszty noclegu w motelach, hotelach czy pensjonatach.

W ocenie sądu, po stwierdzeniu niekonstytucyjności przepisu art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców, nie ma już podstawy prawnej do stosowania w stosunku do kierowców przepisu art. 21a ustawy o czasie pracy kierowców i art.77⁵ k.p. oraz rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej w sprawie wysokości oraz warunków ustalenia należności przysługujących w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej poza granicami kraju i Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (np. co do diet czy ryczałtów za noclegi),.

Jak wskazuje materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, powodowi M. W. znane były z góry warunki pracy i płacy na stanowisku kierowcy u pozwanego pracodawcy, akceptował taki stan rzeczy już w chwili zatrudnienia, a jednocześnie korzystał z odpoczynków w kabinie samochodu, za które nie poniósł kosztów.

Wreszcie, co istotne, z treści § 8 zawartej pomiędzy stronami umowy o pracę wynikało, iż wysokość diet na terytorium RP strony ustaliły w kwocie 30,00 złotych oraz 45,00 złotych tytułem ryczałtu za nocleg, natomiast wysokość diet oraz ryczałtu za noclegi poza terytorium RP strony ustaliły w kwocie 45€ za dobę.

Zgodnie z obowiązującym u pozwanego Regulaminem Wynagradzania z dnia 01.11.2015r. pracownikom odbywającym podróże służbowe poza granicami kraju przysługują diety i ryczałty w wysokości określonej w jego treści. W § 20 Regulaminu ustalono, iż pracownikom wypłacane są należności z tytułu podróży służbowych w oparciu o „rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej”.

Wysokość diet i ryczałtów określona Regulaminem Wynagradzania przewiduje stosowanie stawek odmiennych niż wynikające z rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 29 stycznia 2013 r. w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz. U. poz. 167). W szczególności ustalono, iż w przypadku podróży służbowej do Hiszpanii dieta wynosi 30 euro, zaś ryczałt za nocleg określono w wysokości 40 euro, natomiast w przypadku podróży służbowej do Grecji dieta wynosi 30 euro, zaś ryczałt za nocleg przysługuje w wysokości 35 euro.

W przedmiotowej sprawie, zdaniem Sądu, w świetle wydanego przez Trybunał Konstytucyjny wyroku z dnia 24.11.2016 sygn. akt K 11/15 weryfikacji podlega jedynie to, czy kwota należnych powodowi M. W. diet (krajowych i zagranicznych) oraz ryczałtu za noclegi za czas podróży służbowych w wysokości określonej w w/w Regulaminie Wynagradzania, została wypłacona i to w prawidłowej wysokości.

Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności z załączonych kserokopii ewidencji czasu pracy, danych z tachografu cyfrowego, karty drogowej jak i też zeznań stron wynika, iż w okresie objętym żądaniem pozwu powód M. W. przebywał w podróży służbowej w okresie od 29.03.2016 r. do 08.04.2016 r., podczas której

krajem docelowym była Hiszpania oraz w okresie od 17.04.2016 r. - 26.04.2016 r., podczas której krajem docelowym była Grecja i że pozwany pracodawca nie wypłacił mu z tego tytułu należnych „diet” oraz „ryczałtu za noclegi”, co jednoznacznie wynika z ustaleń Państwowej Inspekcji Pracy.

Mając na uwadze to, iż wysokość należnych powodowi M. W. diet krajowych i zagranicznych oraz ryczałtów za nocleg z tytułu podróży służbowej w okresie od 29.03.2016 r. do 08.04.2016 r., podczas której krajem docelowym była Hiszpania, wynikająca z rozliczenia dokonanego przez pozwanego pracodawcę nie była kwestionowana przez strony w trakcie toczącego się postępowania, Sąd zasądził od pozwanego pracodawcy na rzecz powoda M. W. kwotę 2.159,88 złotych tytułem diet oraz ryczałtu za nocleg, zgodnie ze zgłoszonym w tym zakresie żądaniem, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2016r. do dnia zapłaty, o czym orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

W pozostałym zakresie tj. dotyczącym dochodzonych należności z tytułu podróży służbowej do Grecji w okresie od 17.04.2016r. do 26.04.2016r., Sąd wniesione powództwo oddalił, jako nieudowodnione.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Podnieść należy, iż brak wykazania powyższych okoliczności obciążać musi zawsze podmiot, na którym spoczywa ciężar tego dowodu, Sąd nie ma bowiem ani obowiązku, ani też możliwości wyręczenia stron w wyjaśnianiu treści łączących strony stosunków, w sytuacji gdy pozostają one w tym zakresie bierne. Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontradiktoryjności, mając na uwadze treść art. 3 k.p.c. i art. 232 k.p.c. to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik (vide: orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 roku, II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, Nr 20, poz.662).

W świetle powyższego, to na stronie powodowej spoczywał w przedmiotowej sprawie ciężar wykazania zarówno okoliczności potwierdzających zasadność dochodzonego roszczenia w zakresie diet i ryczałtów za noclegi z tytułu podróży służbowej do Grecji, mającej miejsce w dniach od 7.04.2016r. do 26.04.2016r. jak i też wysokość dochodzonych z tego tytułu należności.

W ocenie Sądu powód M. W. reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, powyższemu obowiązkowi nie zadośćuczynił. Nie został bowiem zgłoszony wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu rozliczania czasu pracy kierowców celem wyliczenia należnych powodowi diet krajowych i zagranicznych jak i też ryczałtu za noclegi, przy uwzględnieniu pobranej zaliczki w kwocie 700€.

Z powyższych względów, wniesione w tym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, o czym Sąd orzekł jak w punkcie 2 wyroku.

Odnośnie dochodzonego ekwiwalentu za urlop sąd zważył, iż zgodnie z treścią art. 171 § 1 k.p. w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Pozwany pracodawca w toku procesu nie przedstawił dokumentów potwierdzających, iż na dzień ustania stosunku pracy powód M. W. wykorzystał przysługujący mu urlop wypoczynkowy w wymiarze 4 dni, a zatem dochodzone w tym zakresie roszczenie o ekwiwalent za urlop zasługuje na uwzględnienie w całości.

Mając na uwadze wyliczenie pozwanego pracodawcy, w zakresie wysokości należnego ekwiwalentu za urlop (pismo procesowe z dnia 24.08.2018r.), które nie było kwestionowane przez pełnomocnika strony powodowej, Sąd na podstawie art. 171 § 1 k.p. zasądził należne z tego tytułu świadczenie w kwocie 384,64 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 11 listopada 2016r. do dnia zapłaty, o czym orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

O należnych odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 i 2 kc w zw. z art. 300 k.p. od dnia doręczenia odpisu pozwu powództwa tj. od dnia 11 listopada 2016 roku.

Ponieważ na rozprawie w dniu 25.04.2018r., pełnomocnik powoda cofnął wniesione powództwo w zakresie dotyczącym dochodzonego odszkodowania. a na rozprawie w dniu 26.05.2018r. pełnomocnik pozwanego na w/w czynność procesową wyraził zgodę, przeto z powyższych względów i na podstawie art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 203 § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w punkcie 3 wyroku.

O kosztach pełnomocnika z urzędu, o których mowa w punkcie 4 wyroku Sąd orzekł na podstawie § 15 ust. 1 pkt 2 przepisami rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2015 r., poz. 1801).

Mając na uwadze przepis art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 300), Sąd orzekł jak w punkcie 6 wyroku, nakazując pobrać na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Tomaszowie Maz. od pozwanego kwotę 137,00 zł tytułem nieuiszczonej opłaty sądowej oraz kwotę 336,00 zł tytułem zwrotu wydatków od uwzględnionej części powództwa.

W punkcie 7 wyroku, Sąd pozostałe nieuiszczone koszty sądowe przejął na rachunek Skarbu Państwa, gdyż powód M. W. jako pracownik był zwolniony od obowiązku ich poniesienia, z mocy art. 96 ust.1 pkt. 4 ustawy z dnia 28.07.2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2018 r. poz. 300).

Podstawę prawną rozstrzygnięcia punktu 8 wyroku stanowił przepis art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c.